

... alebo o tom, že Duch prichádza v Tele.

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 12,12-13 SSV)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Pavla Korinťanom: *Ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci je ich mnoho, tak aj Kristus. ¹³ Ved' my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 376, 338, 372, 407, 414, 438, 461 až 465)

Znovu si pripomeňme Božiu „technológiu“ nášho spasenia sa, čiže zbožštenia sa: Ježiš je Boh, ktorý sa stal človekom. Ako človek zvíťazil nad hriechom a smrťou a slovami sv. Atanáza „skrže kríž sa mu v prijatom tele vrátila sláva, ktorej sa Jednorodný kvôli nám na krátky čas zriekol“. Oslávený človek Kristus Ježiš vystúpil na Nebesia, aby tam ako človek zasadol na ten Boží Trón, na ktorom ako Boh sedí od večnosti. „On, jediný Spasiteľ a jediný spasený“ (bl. Izák de Stella), jediný človek, ktorý je Bohom, sa teraz pre nás stal mostom medzi Nebom a Zemou, ako o ňom svedčí aj Písmo, že je len „jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi - človek Kristus Ježiš“ (1 Tim 2,5). A teraz Ježiš posielal z Neba svojho Ducha, aby každý, kto Ducha Svätého v krste dostane a aj Ho vo viere prijme, bol spojený s Ním a tak ako súčasť Jeho bol v ňom, v Kristovi, zbožštený a teda spasený. Toto je to, čo mal na mysli náš Pán, keď ešte na zemi hovoril: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa“ (Jn 14,6). Slovami bl. Izáka de Stella: „Boží Syn je prvorodený medzi mnohými bratmi. On bol od prirodzenosti jediný, ale milosťou pripojil k sebe viacerých a tí sú s ním jedno ... Teda veriace a rozumom obdarené Kristove údy môžu o sebe pravdivo povedať, že sú tým, čím je on sám, aj Božím Synom aj Bohom. Lenže čím je on prirodzenosťou, tým sú oni pridružením.“

Prijat' Ducha Svätého znamená zjednotiť sa úplne s Kristom, stať sa Kristom, obliecť si Krista (Rim 13,14), v tom je zmysel Daru Ducha. Ale súčasne je to aj jeho podmienka – nemôžeme totiž prijat' Kristovho Ducha Svätého, ak netúžime po jednote s Kristom, po úplnej jednote s Jeho Telom, s jeho Dušou a nakoniec aj s Jeho Duchom, čiže Duchom Svätým (porov. 1Sol 5,23).

Kristovým Telom je Cirkev (Kol 1,18). Preto sv. Augustín hovorí: „Každý má Ducha Svätého v takej miere, v akej miluje Kristovu Cirkev.“ Čo je aj odpoveď na to, prečo je Dar Ducha medzi kresťanmi tak zriedkavý: 90-tim % katolíkov je podľa prieskumu KBS Cirkev ukradnutá tak úplne, že sa ani neunúvajú v nedeľu na jej zhromaždenie pri sv. omši. A z tých, ktorí prídu, väčšina si tiež len „odbaví“ omšu a ide domov a Cirkev im je stále rovnako ukradnutá. Ak ale odmietajú Krista v Jeho Tele, ako by mohli toho istého Krista prijímať v Jeho Duchu? Nik nemôže Krista prijímať a súčasne Ho odmietat'! Preto Philippe Madre, spoluzakladateľ Komunity blahoslavenstiev, o prijímaní Ducha a Jeho darov hovorí: „Najdôležitejšie je, aby členovia ... našli v bratskej jednote. Ak sa dva či trikrát do týždňa schádzajú na modlitby alebo kvôli nejakej službe, neznamená to ešte, že žijú v jednote. Jednota sa zakladá na bratskej láske, o ktorú sa treba neprestajne usilovať a bez obávania ju preukazovať. Modlitebná skupina, to nie je iba spoločenstvo kresťanov. Je to zhromaždenie, v ktorom sa vskutku sprítomňuje Kristus. ... Tam, kde je jednota narušená, kde niet ochoty odpustiť, kde sa súperí o moc, kde jeden žiarli na druhého a kde sa zanedbáva poskytovanie pomoci núdznym, tam sa podkopávajú samotné základy duchovného života, darmo sa spievajú krásne piesne a zbožne spínajú ruky. ... Hybnou silou skupiny zameranej na duchovnú obnovu musí byť veľkodušnosť, ktorá sa prejavuje aj vzájomným pomáhaním si, delením sa o hmotné statky, až po určité zrieknutie sa svojich záľub, bratskou láskou a pohostinnosťou. To preto o prvých kresťanoch ľudia hovorili: „Hľa, ako sa milujú“... a túžili sa k nim pridať.“ Ten istý návod nám zanechal aj sv. Ján Pavol II.: „Treba podporiť spiritualitu spoločenstva ... Spiritualita spoločenstva, to je predovšetkým zameralie pohľadu srdca na tajomstvo trojjediného Boha, ktorý v nás prebýva a ktorého svetlo treba vnímať aj na tvári bratov a sestier vedľa nás. Spiritualita spoločenstva znamená okrem toho schopnosť cítiť brata a sestru vo viere v hlboké jednote tajomného tela - Cirkvi, čiže ako "niekoho, kto patrí ku mne", aby som vedel spolu s ním prežívať jeho radosti a jeho bolesti, uhádnuť jeho želania, postarať sa o jeho potreby a ponúknuť mu pravé a hlboké priateľstvo. Spiritualita spoločenstva je aj schopnosť vidieť v druhom predovšetkým pozitívne prvky, aby sme ho prijímali a hodnotili ako Boží dar, a to nielen ako dar pre druhého, ktorý ho priamo prijal, ale aj ako "dar pre mňa". Spiritualita spoločenstva napokon znamená vedieť bratovi "urobiť miesto", nieť si vzájomne bremená (Gal 6,2) a premáhať egoistické pokúšenia, ktoré nás neustále napádajú a budia rivalitu, karierizmus, nedôveru a žiarlivosť. Nerobme si nijaké ilúzie: bez tejto duchovnej cesty by vonkajšie prostriedky len veľmi málo osožili spoločenstvu. Stali by sa bezduchými aparátmi, skôr maskami spoločenstva, ako jeho možnosťami prejavovať sa a rásť“ (Novo millennio ineunte 43).

Ak teda chceme byť plní Ducha, v Duchu jedno s Kristom a v Kristovi byť spasení a zbožštení, prvý krok vedie ku Kristovmu Telu, čiže k Jeho Cirkvi, čiže k našej konkrétnej farnosti, k jej konkrétnym členom a ku konkrétnemu cirkevnému životu, ktorým naša farnosť žije. Znamená to rozhodnúť sa, že ideme spolu na tejto jednote seriózne a vážne pracovať – s rovnakou pravidelnosťou, oddanosťou, zaniatenosťou a odhodlaním, s akými iní ľudia chodia päť dní v týždni do posilovne alebo sa venujú včelárstvu, alebo sa starajú o domácu farmu, či chodia na akcie turistov. Musíme sa pre to rozhodnúť a začať sa učiť takto žiť. Bez toho ostaneme mimo Kristovho Tela – a teda aj mimo Ducha.

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Ako som na tom vo vzťahu k farnosti? Keď sa porovnám so slovami sv. Jána Pavla II. či Philippa Madreho – som naozaj súčasťou môjho farského spoločenstva tak, ako to opisujú? Je iste v praxi nemožné bežne žiť až takúto jednotu s desiatkami či stovkami farníkov naraz, je to ale možné v rámci malého spoločenstva vo farnosti – aj preto je farnosť definovaná Cirkvou ako „spoločenstvo spoločenstiev“ a sv. Ján Pavol II. prízvukuje, že bez tejto štruktúry žiadna farnosť nemôže byť živou farnosťou (Christifideles laici 26) – pretože len v nich a cez ne dokážeme skutočne vytvárať opravdivú bratskú jednotu a teda byť v rámci Cirkvi opravdivou súčasťou jej Tela a teda súčasťou Krista. Ako som na tom ja a moja rodina?

Tvorba takýchto vzťahov je práca. Vyžaduje námahu, čas a vytrvalosť rovnako, ako hocičo iné na svete. Iní sa učia tancovať, alebo hrať tenis, alebo mať štíhlu postavu – my sa učíme byť bratským spoločenstvom, Cirkvou, pretože tomu veríme, považujeme to za dôležité a máme pre to zanievanie i záľubu. Ako som na tom ja a moja rodina v tejto oblasti? Je pre nás práca na tejto vzájomnej jednote a bratských rodinných vzťahoch v rámci farnosti niečím, čomu sa vážne a vytrvalo venujeme? Skutočne na tom, na takýchto vzájomných vzťahoch a jednote, aj pracujeme?

2.: KONANIE:

Pokiaľ nie som súčasťou malého spoločenstva, urobím si inventúru: ALEBO jestvujúcich malých spoločenstiev v mojom okolí, ALEBO – ak ich niet alebo z nejakých dôvodov žiadne jestvujúce neprichádza do úvahy – urobím si inventúru katolíkov v mojom okolí, s ktorými by som mohol takéto spoločenstvo vytvoriť.

Skúsím sa s týmito ľuďmi zblížiť: pozdraviť ich, zaujímať sa o nich, pozvať ich na čaj, na kávu,... alebo, ak sú to už zrejší katolíci, tak rovno aj k spoločnej modlitbe, k stretku hoci aj nad týmito katechézkami a pod.

Ak v nejakom spoločenstve už som, považujem, ako a čím konkrétne v ňom budem na tejto bratskej jednote ďalej pracovať.